

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 4 (1952)

Parasitology

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17528](https://doi.org/10.12681/jhvms.17528)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1952). Parasitology. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 3(4), 242–243.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17528>

Prof. G. SALVIOLI ETC : **Ἡ ἀντίστασις εἰς τὴν φυματίαν σκύλων ἐμβολιασθέντων διὰ B. C. G. καὶ διὰ νεκρῶν βακίλλων.**
(Resistance a la tuberculose chez les Chiens vaccinés par B. C. G. et par des germes morts) Presse Medicale 8 Novembre 1952.

Οἱ συγγραφεῖς ἀφοῦ συνέκρινον, κλινικῶς καὶ ῥαδιολογικῶς, τὰς πνευμονικὰς ἀλλοιώσεις κυνῶν μολυνθέντων πειραματικῶς διὰ φυματίσεως, παρατηροῦσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ σκύλων ἐμβολιασθέντων καὶ μὴ. Ὁ ἐμβολιασμός ἔλαβε χώραν διὰ B. C. G., διὰ A. I. P. (ἀναφυματίνη τοῦ Petraghani) V. P. S. (ἐμβόλιον Petraghani - Salvioli καὶ V. D. S. (ἐμβόλιον Salvioli ἐκ νεκρῶν βακίλλων).

Οἱ μὴ ἐμβολιασθέντες σκύλοι ὑπέκυψαν εἰς τὴν φυματίαν μὲ ἀφθόβους εἰδικὰς πνευμονικὰς καὶ γαγγλιακὰς ἀλλοιώσεις. Οἱ ἐμβολιασθέντες σκύλοι δὲν παρουσίασαν πολλὰς ἀλλοιώσεις. Εἰς ἐκείνους ἰδίως οἴτινες εἶχον ἐμβολιασθεῖ διὰ νεκρῶν βακίλλων ἐσημειώθη μικρὸν ποσοστὸν καλοήθων ἀλλοιώσεων (ινώδεις, ἀλλεργικαὶ ἐστὶν κ.τ.λ.).

Οἱ συγγραφεῖς παρατηροῦσιν ὅτι ὁ ἀντιφυματικός ἐμβολιασμός, δι' οἵασδήποτε μεθόδου, τυγχάνει μεγάλου ἐνδιαφέροντος, καθότι προκαλεῖ μίαν ἀβλυγράν καὶ ἀκίνδυνον ἐκδήλωσιν τῆς νόσου, ἣτις καθιστᾷ ἀνθεκτικὸν τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ζώου ἔναντι τῆς κυρίως φυματίσεως.

N. A. T.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΛΟΓΙΑ

M. ΜΑΚΚΑ: Στατιστικὴ τῶν βεβαιωθειῶν περιπτώσεων ἐχίνοκόκκων ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ Ἐργαστοῦ Σταυροῦ ἱατροῦ - χειρουργοῦ κ. Μ. Μακκᾶς ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ ὀλονὲν αὔξοντος ἀριθμοῦ ἀσθενῶν ἐξ ἐχίνοκόκκου ἀνθρώπων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐπρότεινε τὴν σύστασιν Ἐπιτροπῆς, ἣτις θὰ ἐβοήθει τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐχίνοκοκκιάσεως παρ' ἡμῖν. Ὅντως ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἰδρύθη τὸ 1951, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διακεκριμένου ὡς ἄνω διευθυντοῦ, τῆ συμμετοχῆ καὶ 4 κτηνιάτρων καὶ ἐπελήφθη πάσαντα τοῦ δυσκόλου ἔργου τῆς. Μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐργασιῶν τῆς εἶναι καὶ ἡ σύνταξις ἀκριβῶν στατιστικῶν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς νόσου ἐπὶ τε ἀνθρώπων καὶ ζώων.

Ὁ κ. Μ. Μακκᾶς, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, προσέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸ ἕν τεύχος τοῦ Δελτίου μας στατιστικῶν ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ 1900, μέχρι τοῦ 1949 συνταχθειῶν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Τοῦλ καὶ τοῦ ἰδίου. Ἐπίσης εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἑλληνικῆς Ἱατρικῆς» τοῦ Μαρτίου τοῦ 1952, ἐδημοσίευσεν ἀναλυτικὴν στατιστικὴν περὶ τῆς συχνότητος τῆς ἐν λόγῳ νόσου κατὰ τὰ τελευταῖα 14 ἔτη ἧτοι ἀπὸ τοῦ 1936 ἕως καὶ

1949 καθ' ἣν ἐνεχειρήθησαν 5904 ἀσθενεῖς, τὸ ἥμισυ τῶν ὁποίων μόνον κατὰ τὴν πενταετίαν 1945-1949, γεγονός ἐμφαίνει ὅτι ἡ συχνότης τῆς νόσου βαίνει ὀλονὲν αὐξουσα.

Νῦν, εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀνακοίνωσίν του ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐχινοκοκκιάσεως εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 2-10-52, δίδει συνέχειαν τῆς στατιστικῆς διὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951, συνταχθεῖσης βάσει τῶν ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν τῶν χειρουργικῶν κλινικῶν τοῦ Κράτους γνωστοποιουμένων περιπτώσεων ἐχινοκοκκιάσεως ἐπὶ ἀνθρώπων. Τῶν μὴ δηλωθεισῶν περιπτώσεων ὑπολογιζομένων εἰς 5-10% τῶν δηλωθεισῶν, παρατηρήθησαν 611 περιπτώσεις ἐχινοκόκκων κατὰ τὸ 1950 καὶ 631 κατὰ τὸ 1951. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι μεγαλύτεροι τοῦ μέσου ὄρου τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν παρατηρηθέντων τοιούτων.

Ἡ στατιστικὴ ἐν συνεχείᾳ, ἀναφέρει καὶ τὴν συχνότητα τῆς ἐχινοκοκκιάσεως.

1) Κατὰ φύλον διαπιστώνουσα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ ἐχινοκόκκων ἀσθενῶν γυναικῶν εἶναι κατὰ τι μεγαλύτερος τοῦ τῶν ἀνδρῶν (φυσικὸν διότι τὸ θῆλυ φύλον ἔχει περισσότερον ἀνεπτυγμένον τὸ συναίσθημα τῆς ζωοφιλίας ἢ τὸ ἄρρεν).

2) Καθ' ἡλικίαν, διαπιστώνουσα, ὅτι καὶ βρέφη ἀκόμη δυνατὸν νὰ προσβληθοῦν ὑπὸ ἐχινοκόκκου, μὴ ἀποκλειομένου ὅμως καὶ τοῦ βαθέος γήρατος καὶ ὅτι αἱ περισσότεραι περιπτώσεις παρατηροῦνται μεταξὺ 20 καὶ 50 ἐτῶν.

3) Κατ' ὄργανον, διαπιστώνουσα, ὅτι εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἥπαρ παρουσίασε προσβολὴν 56,9% κατὰ τὸ 1950 καὶ 52,02% κατὰ τὸ 1951 καὶ ὁ πνεύμων ἀντιστοίχως 26,7% καὶ 31,12%, μηδενὸς ὅμως ὄργάνου ἀποκλειομένου τῆς δυνατότητος προσβολῆς. Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει, ὅτι εἰς νεαρὰ ἄτομα μέχρις 20 ἐτῶν, ὁ ἐντοπισμὸς τοῦ παρασίτου εἰς τὸν πνεύμονα εἶναι συχνώτερος (39,4%) ἢ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν (27,7%). Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τῆς πρωϊμοτέρας ἐμφανίσεως τῶν πνευμονικῶν συμπτωμάτων ἀτινα ἀναγκάζουσι τὸν ἀσθενῆ νὰ προστρέξῃ πάραυτα εἰς τὸν ἰατρόν, ἐνῶ τὰ ἥπατικά τοιαῦτα ἔχουν ὑψηλὴν οὐδὸν ἐνοχλήσεως.

4) Κατὰ περιφέρειας, διαπιστώνουσα ὅτι αἱ πλέον μεμολυσμένα τοιαῦτα εἶναι: ἡ Κεφαλληνία (1 ἀσθενὴς ἐπὶ 2483 κατοίκων κατὰ τὸ 1950 καὶ 1 ἐπὶ 3642 τὸ 1951), ἡ Ζάκυνθος (ἀντιστοίχως 1:12687 καὶ 1:4229), αἱ Κυκλάδες καὶ ἔλασσον μεμολυσμένα αἱ περιφέρειαι Φλωρίνης (1:69.391 καὶ 1:23.130). Ἐβρου (1:47.113 καὶ 1:14.134), Λασηθίου (1:24.594 καὶ 1:73.784) Δράμας, Ἡμαθίας κλπ.

Τέλος περαίνων ὁ κ. Μακκᾶς ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως συνεχισθῆ ἡ καθ' ἔτος ἀκριβὴς σύνταξις στατιστικῶν, ἐξ ὧν μετὰ πάροδον ἐτῶν τινων θὰ καταδειχθῆ κατὰ πόσον τὰ ληφθέντα κατὰ τῆς ἐχινοκοκκιάσεως μέτρα εἶναι ἀποτελεσματικά.

Α. Γ. Π.